

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 369/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 CoE/53/2010 z 30. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47

ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoE/53/2010 z 30. júna 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“).

Ako vyplynulo zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených, sťažovateľka ako oprávnená doručila súdnemu exekútorovi JUDr. J. S. (ďalej len „súdny exekútor“) 18. decembra 2009 návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženía sumy 4 841,63 € s príslušenstvom proti povinnému na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku č. RK-379/07-EK z 20. septembra 2007 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorý nadobudol právoplatnosť 26. októbra 2007 a stal sa vykonateľným 30. októbra 2007 (ďalej len „exekučný titul“).

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 3 Er/343/2009-16 z 11. marca 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) zastavil exekúciu s odôvodnením, že rozhodcovský rozsudok je rozporný so zákonom vo výške zaväzujúcej na zaplatenie zmluvných pokút.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala v zákonnej lehote odvolanie, v rámci ktorého namietala nedostatok oprávnenia exekučného súdu preskúmať vecnú stránku exekučného titulu, teda zaoberať sa vôbec a posudzovať skutkové a právne závery orgánu, ktorý ho vydal. Poukázala aj na z jej pohľadu nesprávne samotné závery exekučného súdu.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoE/53/2010 z 30. júna 2010 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu.

Uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er/343/2009-16 z 11. marca 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoE/53/2010 z 30. júna 2010 nadobudli právoplatnosť 28. júla 2010.

V sťažnosti sťažovateľka najskôr poukazuje na § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“),

podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, «... že v tomto prípade došlo k zastaveniu exekúcie v časti i z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Uvedené ustanovenie však nedáva exekučnému súdu, ako sa nesprávne domnieva aj porušovateľ, preskúmať exekučný titul, ale len posúdiť plnenie priznané exekučným titulom, nakoľko aj zákonná formulácia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok a nie o právnom dôvode, z ktorého plnenie vyplýva a na ktorého základe bol vydaný exekučný titul. Uvedený záver pritom nevyplýva len z gramatického výkladu § 45 ZoRK, ale možno ho systematicky odvodiť aj z vymedzenia oprávnenia exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorá je vymedzená na:

- a) preskúmanie materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu...
- b) na posúdenie rozporu plnenia priznaného exekučným titulom ako plnenia objektívne možného, plnenia právom dovoleného alebo plnenia v súlade s dobrými mravmi.

Hypotéza § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní obmedzuje rozsah preskúmavacej právomoci exekučného súdu výlučne na plnenie vyplývajúce z exekučného titulu a jeho skúmanie ako objektívne nemožné, nedovolené či v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto ustanovenia ani v širšom zmysle nevyplýva, že exekučný súd má právo preskúmať právny dôvod, na základe ktorého sa v rozhodcovskom konaní plnenie uplatnilo. Posúdenie

hmotnoprávneho základu plnenia je obmedzené len na základné konanie (t. j. konanie vo veci samej) ako také, čo je dané

i. § 35 zákona o rozhodcovskom konaní, ust. § 57 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní k ust. § 159 ods. 3 O. s. p...

ii. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení do 30. 06. 2009 a v znení po 01. 07. 2009.

Citované ustanovenia upravujú možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ako vyplýva z jednotlivých dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku v znení zákona do 30. 06. 2009, dôvodom podania návrhu a zrušenia rozhodcovského rozsudku nemohli byť dôvody týkajúce sa samotného právneho dôvodu priznaného plnenia, od 01. 07. 2009 by takáto možnosť mohla byť pripustená v obmedzenej miere výlučne na základe doplneného ust. § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní. Zásadným faktorom pre exekučné konanie a túto sťažnosť, ktorý však z uvedenej právnej úpravy § 40 ods. 1 vyplýva je, že zaoberať sa právnym dôvodom judikovaného plnenia by súd mohol, hoci len obmedzene, výlučne na základe procesného úkonu – žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podanej účastníkom konania, v rámci právom osobitne upraveného typu konania. Oprávnenie súdu zaoberať sa uvedeným právnym titulom pre plnenie (v tomto prípade zmluvou) je teda mysliteľné len za predpokladu realizácie príslušného procesného oprávnenia účastníkom a naopak, bez jeho využitia je posudzovanie zmluvy prekročením oprávnenia exekučného súdu.

iii. oddelením konania vo veci samej a konania exekučného...

Ustanovenie § 45 ZoRK oprávňuje súd zastaviť výkon rozhodnutia výlučne vtedy, ak by išlo o plnenie objektívne nemožné..., právom nedovolené... či v rozpore s dobrými mravmi...

Spojenie „ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom“ koncentruje postup exekučného súdu výlučne na samotné plnenie ako také. Vzhľadom k tomu nie je dôvodné tvrdenie porušovateľa, že pre zistenie, či plnenie je možné, dovolené a v súlade s dobrými mravmi musí skúmať aj samotný právny dôvod plnenia. Exekučný súd nie je oprávnený teda preskúmať správnosť záverov orgánu, ktorý

exekučný titul vydal... t. j. exekučný súd nemôže pri výkone rozhodnutia dospieť k inému záveru, ako rozhodol príslušný orgán.

Tým, že exekučný súd a následne aj porušovateľ sa zaoberali otázkami, na ktoré nie sú so zákona oprávnení, a na základe toho svojím postupom nekonali p podľa relevantných zákonných ustanovení, porušili ust. článku 2 ods. 2 Ústavy SR a súčasne právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...

Porušenie článku 46 ods. 1 Ústavy SR nerešpektovaním princípu rei iudicata spočíva v popretí práva domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Nedostatok oprávnenia exekučného súdu zasahovať do právoplatne ukončenej veci v rozhodcovskom konaní možno jednoznačne vysledovať nielen z vnútroštátnej úpravy, ale aj v argumentácii Súdneho dvora EU (predtým ESD) v rozhodnutí vedenej pod CM0/08 (Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira), kde vo vzťahu k prípadu obdobnému ako je rozhodcovský rozsudok RK-74/N/08/GR uvádza

a) v bode 40 odôvodnenia V predloženom prípade sa rozhodcovský rozsudok stal právoplatným, lebo dotknutý spotrebiteľ nepodal proti uvedenému rozsudku žalobu na jeho zrušenie v lehote, ktorá je na tento účel stanovená.

b) v bode 47 odôvodnenia V každom prípade dodržiavanie zásady efektivity si za okolností ako v základnom konaní nemožno vykladať tak, že vnútroštátny (národný) súd naprával opomenutie procesného charakteru spotrebiteľa, ktorý nepozná svoje práva, ako to bolo vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku Mostaza Claro, ale ani aby úplne nahrádzal celkovú pasivitu dotknutého spotrebiteľa, akou je pasívny prístup žalovaného vo veci samej, ktorý sa nezúčastnil na rozhodcovskom konaní, ani nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý sa z tohto dôvodu stal právoplatným.

V žalobnej odpovedi proti rozhodcovskému rozsudku sp. zn. RK-379/07-EK povinný v I. rade svoje záväzky nielen nespochybnil, ale so žiadosťou o splátkový kalendár ich uznal. Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní nepodal. Uvedené v kontexte bodu 47 odôvodnenia rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, ako aj vnútroštátnej právnej úpravy znamená, že exekučný súd nemá ex offo právomoc nahrádzať pasivitu povinného v predchádzajúcom konaní argumentmi o práve preskúmať rozhodcovský rozsudok v merite veci, ale len zistiť, či ide o spôsobilý exekučný titul s náležitosťami v zmysle bodu 3 písmeno a) tejto sťažnosti.

Postup nad rámec uvedeného je postupom nezákonným a protiústavným v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy.

Takýto záver podporuje aj rozhodnutie C 168/05 vo veci Mostaza, v ktorom bolo ustálené že „Smernica 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vyžaduje, aby vnútroštátny súd, na ktorý je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia, posúdil neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a zrušil toto rozhodnutie z dôvodu, že uvedená zmluva obsahuje nekalú podmienku, hoci spotrebiteľ sa dovoľával tejto neplatnosti nie v rámci rozhodcovského konania, ale výlučne v rámci žaloby o zrušenie.“ V tomto rozhodnutí Súdny dvor EÚ (predtým ESD) vychádzal (aj keď len implicitne) pre posúdenie nekalosti podmienky z nutnosti príslušnej procesnej aktivity spotrebiteľa... Z vyššie označenej argumentácie podporenej aktuálnou rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že výklad právomoci exekučného súdu Krajským súdom v Prešove postup v zmysle takéhoto výkladu je v rozpore so zákonnou úpravou a teda porušením článku 2 ods. 2 Ústavy SR.».

V súvislosti s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka uvádza, že «Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné zistiť to, akým spôsobom a výkladom ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní súd dospel k stotožneniu pojmu „plnenie priznané exekučným titulom s pojmom „právny dôvod plnenie priznaného exekučným titulom“ a nerešpektovanie princípu rei iudicata.

Porušovateľ sa riešeniu otázky právomoci a zdôvodneniu rozhodnutia jednoducho vyhol spôsobom v rozpore so svojimi ústavnými a zákonnými povinnosťami, najmä § 157 ods. 1 O. s. p. je súd povinný uviesť... a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé...

Je nesporné, že Krajský súd v Prešove túto povinnosť nesplnil a tak zásadným spôsobom porušil článok 46 ods. 1 Ústavy SR.».

V súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka konštatuje, že «Neústavným výkladom zákona a jeho obchádzaním v otázke právomoci exekučného súdu, nezaobieraným sa skutočným predmetom konania bolo povinnému vytvorené

priaznivejšie postavenie. Povinný napriek nespochybnovaniu a uznaniu svojich záväzkov zo zmenky v celom predchádzajúcom konaní bol postupom Krajského súdu v Prešove postavení do pozície ako keby námietky podal, teda ako keby v námietkach namietal svoj zmenečný záväzok. V prípade podaných námietok by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa nemohol zaujať ani stanovisko...

Postup spočívajúci v nahradení vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj činnosťou Krajského súdu v Prešove nemajúci oporu v zákone a ktorý nesporne a jednoznačne vedie k záveru, že konštatovanie „žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí“ bolo porušené na ťarchu sťažovateľa.

Uznesením sp. zn. 7 CoE/53/2010 zo dňa 30. 06. 2010 Krajský súd v Prešove porušil právo sťažovateľa vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy tým, že v rozpore s ustanovením článku 2 ods. 2 Ústavy preskúmaním zmluvy o revolvingovom úvere a nesprávnou aplikáciou § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zasiahol do právoplatne ukončenej veci. Krajský súd v Prešove týmto rozhodnutím akceptoval porušenie uvedeného zákona už v postupe Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 3 Er/343/2009-16 zo dňa 11. 03. 2010. Krajský súd v Prešove konal tiež v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy a ustanoveniami zákona o povinnosti náležite svoje rozhodnutie zdôvodniť, ktorá bola precizovaná rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Krajský súd v Prešove ďalej svojím postupom sám porušil a tiež akceptoval porušenie zákonnej úpravy rovnosti účastníkov a stým spojenej dispozičnej zásady v neprospech sťažovateľa, čím bolo právo sťažovateľa podľa článku 47 ods. 3 Ústavy porušené.».

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7 CoE/53/2010 zo dňa 30. 06. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7 CoE/53/2010 zo dňa 30. 06. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7 CoE/53/2010 zo dňa 30. 06. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,16 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur šestnásť eurocentov) za dva úkony právnej služby – prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti á 143,07 EUR vrátane DPH (120,23 EUR + 19 % DPH) + 2 x režijný paušál á 8,58 EUR vrátane DPH (7,21 EUR + 19 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoE/53/2010 z 30. júna 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných

a trestnoprávných veciach; sudy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tohto svojho ústavného poslania a postavenia nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom krajského súdu, ktorý na odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 Er/343/2009-16 z 11. marca 2010 uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo zastavené exekučné konanie v časti o vymoženie sumy 2 058,55 € predstavujúcej zmluvné pokuty a v časti o vymoženie zmenkovej odmeny 6,85 €, zastavil.

V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej exekučnej veci.

Ústavný súd poznamenáva, že o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľky analogického skutkového a právneho obsahu ako posudzovaná sťažnosť už rozhodoval svojimi skoršími uzneseniami (napr. I. ÚS 202/2010, IV. ÚS 269/2010, I. ÚS 284/2010, IV. ÚS 310/2010), a preto pri posudzovaní tejto sťažnosti vychádzal aj z odôvodnenia svojich skorších uznesení, na ktoré zároveň v podrobnostiach odkazuje.

Sťažovateľka pripojila k sťažnosti okrem iného aj namietané uznesenie krajského súdu, z ktorého ústavný súd považuje za potrebné poukázať na túto časť jeho odôvodnenia:

„Hoci podľa ust. § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu táto okolnosť neznamená nemožnosť jeho preskúmania v exekučnom konaní. Umožňuje to ust. § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví:

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,*
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a), b) alebo*
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.*

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b) alebo c).

Pokiaľ ide o nedovolenosť plnenia právna teória za nedovolený právny úkon považuje úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom, pričom Občiansky zákonník v ust. § 39 s takýmto právnym úkonom spája sankciu neplatnosti.

Preto, ak rozhodcovský súd zaviazal povinných na zaplatenie neprimeraných sankcií, rozhodol o plnení právom nedovolenom.“

V nadväznosti na uvedené ústavný súd nemôže súhlasiť s názorom sťažovateľky, podľa ktorej *„Porušovateľ sa s argumentmi sťažovateľa o nedostatku právomoci exekučného súdu preskúmať vecnú stránku exekučného titulu nevyporiadal vôbec, po stránke obsahovej napriek tomu že pre posúdenie veci to malo podstatný význam...“*.

V reakcii na námietky sťažovateľky ústavný súd neposudzoval, či a do akej miery je napadnutý výklad danej problematiky krajským súdom optimálny, ale iba zisťoval, či nie je interpretáciou natoľko extrémnou, a teda svojvoľnou, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd nedospel k záveru, že by uznesenie krajského súdu sp. zn. 7 CoE/53/2010 z 30. júna 2010 v spojení s rozhodnutím okresného súdu č. k. 3 Er/343/2009-16 z 11. marca 2010 bolo svojvoľné a zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú

z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, § 35, § 37 a § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z., § 3 ods. 1, § 39, § 53 ods. 4 a § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a na túto právnu úpravu nadväzujúcich právnych noriem, ako zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v platnom znení, smernice Rady Európskych spoločenstiev č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a ďalšej súvisiacej legislatívy, ako aj obsahu relevantných dôkazov je uznesenie krajského súdu z 30. júna 2010 aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto základných práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého uznesenia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010